DIRECȚIUNEA GENERALĂ „ASOCIAȚIUNEA” SIBIIU

ANUL XXIII. Seria II. — No. 1140 — 8 pagini 20 LEI C. — Sâmbătă 25 Decem. 1943

GAZETA SPORTURILOR

Birourile: Str. Inginer Anghel Saligny No. 2 București

Telefoane: Direcția și A-ția 3.26.60; Secretariat . . 5.91.86; Provincia . . 5.91.86; Tipografia . . 3.26.60

Prim Redactor N. Papagheorghe

ABONAMENTE: 1 an . . . . Lei 2000; 6 luni . . . . „ 1100; Autorități, Instituții, cluburi: 4000 lei

Proprietar: S. A. GAZETA SPORTURILOR; Inscris Trib. Ilfov sub No. 282/930; Administrator Delegat: Al. Iliescu

Crăciun eroic

E un Crăciun, acesta, care îi găsește pe sportivi răspândiți pe atâta geografie înghețată, dar parcă-i simți pe toți, cu căldura sufletului lor, aproape de magicul pom încărcat cu atâtea promisiuni și emoții!

Sportul e o familie care îi vrea pe membri reuniți cel puțin de câteva ori pe an, măcar în prilejuri festive, la un banchet al inimilor, la o petrecere a sufletului, la un chef al speranțelor pentru un mai favorabil sezon de succese...

Nu-i vorba aici de succesele duminicale, de performanțele de stadion sau de sală, ne gândim mai ales la triumfurile mai mari ale sportului în existențele și în conștiințele noastre.

După ce am înfruntat cu toții, ani dearândul, atâtea adversități și atâtea injustiții, după ce truda desinteresată și generoasă a primit răsplata negațiunei și a indoielii, după ce am dus cu toții, pe arene, în școli, în redacții, o atât de romantică luptă pentruca să fie promovat un adevăr, ne regăsim azum la primul pom de Crăciun pe care toată lumea îl ornează cu globurile de aur ale încrederii.

Sportul nu mai este darul clandestin pe care un Moș Crăciun persecutat îl aduce unor tineri ce își refugiază entuziasmele de răutatea lumii sau de cenzura paternelă... A biruit și el, în sfârșit, pe toată linia, în școli, în universități, în oficialitate — e pus sub înalte egide și pășește fără teama biciului pedagogic sau a ironiei depe drum, spre glorioase meleaguri. Nu s'a mulțumit cu recunoașterea și cu succesul de azi. El vrea lupta, acesta e destinul lui.

Crăciunul de azi îi găsește pe sportivi răspândiți geograficește — fiindcă un contingent important face istorie pe frontul zăpezilor de stepă, mergând până la moarte, (înfruntând-o sau împăcându-se cu ea) cu splendida lui voință sportivă de a învinge — dar mai uniți ca niciodată ca stare de conștiință și ca tensiune sufletească.

E un Crăciun al biruinței, al luptei, al jertfei, al improspătării entuziasmelor, acest Crăciun de bucurii, de suferințe, de așteptări și de sbuciume, acest Crăciun eroic.

ANASTASE IFTIMIE

Când Marcel Pagnol boxa la Marsilia

Autorul lui „Topaze“ și „Marius” a fost un „cocoș“ redutabil

Il cunoașteți pe Marcel Pagnol? Autorul lui „Topaze“?

Exact. Al lui „Topaze“, al lui „Marius“ pe care îl vom vedea curând pe scena altui teatru, al „Jazz-ului“ pe care ni-l promisese — atât numai! — o altă formație teatrală, al...

Bine, bine — veți spune — dar în numele sportului ce a comis?

A făcut sport, cândva. Și dintre sporturi a preferat boxul. L-a preferat, e prea puțin spus, l-a practicat cu pasiunea aceluia care vrea să-și creeze un renume în această lume a bicepșilor și a mănușilor.

Mai înainte de a apare la rampă ca să primească răsplata aplauzelor pentru biruințele lui teatrale, Pagnol, a cules in ringurile din Marsilia, aplauzele altor biruințe, fapt care îl făcuse să creadă că adevărata lui vocație este boxul.

Cine știe, poate că dacă n'ar fi întâmpinat desaprobarea părinților și a prietenilor lui, Franța ar fi avut un campion cocoș cu numele Marcel Pagnol și teatrul ar fi fost lipsit de atâtea savuroase comedii ca „Topaze“, „Marius“, „Fanny“ etc., etc.

Și iată-l acum pe Marcel Pagnol, povestind scurta lui carieră de boxeur.

Un maestru capricios

„Începuturile mele pugiliste?... Cât de departe sunt!

„Aveam pe atunci... 16 ani, cred... Da, 16 ani! Mă antrenam cu un prieten, Leonard, intr'o ca-

(Urmare în pag. 7-a)

„Pentru box profesionismul e absolut necesar“

D. prof. univ. Constantin Stoicescu, Președintele Federației Române de Box, vorbește „Gazetei Sporturilor“ despre o problemă de actualitate

AMATORISMUL și profesionismul constitue, fără îndoială, o problemă deosebit de importantă pentru sportul nostru. Comentată pe larg de presă și în cercurile de specialitate, această chestiune este departe de a se fi epuizat. In ceeace privește boxul, socotim că este util să redăm, în coloanele noastre, una din cele mai autorizate opinii în acest domeniu. Am apelat, ca atare, la d. prof. univ. Constantin Stoicescu, președintele Federație Române de box, care ne-a dat un judicios răspuns.

De-altfel, conducătorul boxului românesc este un profund cunoscător al problemelor sportului în care a activat timp îndelungat. Un pasionat al tennisului și scrimei pentru care a avut ca profesori pe Michel și Hissard, d. prof. univ. Stoicescu a început să practice cu mult entuziasm boxul, pe când era student, la Paris. Aici, d-sa ia lecții de box dela profesorii: Charlemont, Maingault, Chabrier și Petit precum și dela foștii campioni L. Doer și Peter Grown, obținând în acest timp câteva victorii de răsunet la „Wagram“ și „Sale des Ingénieurs civils“ pentru ca, după câtva timp, să oficieze în lalitate de arbitru la „Hippo Palace“.

Impreună cu câțiva studenți și tineri avocați, d-sa înființează în cartierul latin o sală de box „Internațional Boxing-Club“, iar peste câțiva ani, înapoiat în țară, deschide o școală de box în sala de arme „Morin“.

D. Prof. univ. C. STOICESCU
Președ. Fed. Române de Box

Mai recent, îl regăsim pe d. prof. Stoicescu organizând sportul și, mai ales boxul universitar, aceasta până anul trecut când a fost numit președinte al Federației de box, dându-i-se prilejul să conducă „nobila artă“ cu pași nesperat de mari spre o nouă și puternică afirmare.

In deplină cunoștință de cauză, d. prof. univ. Stoicescu, pledând pentru necesitatea profesionismului în box ne-a declarat :

— N'am căutș de puțin intenția să tratez problema în întregul ei, propunând soluțiuni generale și examinând totodată latura ei socială, așa cum s'a făcut de curând chiar în acest ziar. Mărturisesc de altfel că nu înțeleg rostul unor atari preocupări. Am citit ceea-ce s'a scris pentru footballul românesc și am reținut afirmațiunile că „Statul autoritar a soulționat antagonismul dintre amatorism și profesionism printr'o categorică îmbrățișare oficială a celui mai pur pur amatorism“, problema fiind „în strânsă dependență de organizare politică a statului respectiv. N'am fost de loc lămurit. Nu pricep ce caută aci, într'o chestiune pur sportivă, concepția statului „totalitar și autoritar“. După umila mea părere, știința, arta și sportul sunt cu totul independente de forma statului și a atribuțiunile sale. Dar, încă odată, nu voesc să încep o discuție pe tema aceasta. Ambițiunea mea e mult mai modestă. Mă mulțumesc să-mi dau părerea exclusiv în privința boxului.

Opiniunea mea cred de altfel că e cunoscută fiindcă nu mi-am schimbat-o nici odată. Adesea am susținut-o și față de prieteni și față de oficialitate, fără a mă lăsa influențat de bătaia vântului. Am o lungă experiență în ce privește boxul, I-am practicat multă vreme, am asistat la mii de matchuri, am cunoscut pe numeroși campioni, am frecuentat mediile cele mai felurite. Declar sus și tare că pentru box profesionismul e absolut necesar, că nu-l putem distruge, că nu-l putem condamna a sta pe loc și a dispărea încetul cu încetul ne-reînoind grupul de unde pornește.

Nu voesc să fiu rău înțeles și să mi se atribue o indiferență pe care n-o împărtășesc față de amatorism. Sunt și eu convins că difuzarea boxului e scopul principal al tuturor sforțărilor noastre. Or, respândirea acestui sport nu se poate obține decât inițiând masele, atrăgându-le, căutând să popularizăm „nobila artă“ în diferitele straturi sociale. Dorința noastră a tuturor este să vedem câți mai mulți tineri punând mănușile, iar nu de a-i seduce prin burse ispititoare. Admit și cu lozinca: vrem cât mai mulți practicanți, nu vrem campioni. Dar cu un corectiv: aceasta să fie scopul nostru principal, nu ținta noastră întreagă. Dacă din grămada de tinere energii ce se simt atrase înspre box răsar cu timpul câteva figuri excepționale de bine înzestrate având în fața lor cele mai frumoase perspective, să nu ne bucurăm, să nu le permitem să se consacre exclusiv boxului și nici să-și câștige existența printr'nsul?

Fără îndoială: mai întâi amatorism apoi, numai în rândul al doilea, profesionism, însă nu excluderea acestuia în favoarea celuilalt. Nu văd nici un antagonsm între unul și altul, nici o nepotrivire, nici o imposibilitate de coexistență. Să privim în jurul nostru să ne amintim ce am auzit spunându-ni se nu odată, ci de nenumărate ori, să ne răscolim amintirile. Cei ce iubim boxul am căutat întotdeauna să facem prozeliți, să-l arătăm sub aspectul său cel mai atrăgător, să trezim interesul în mintea tinerilor cari se întrebau ce sport să îmbrățișeze De câte ori n'am luat cu noi, spre a asista la competițiuni interesante, pe băețandrii cari auziseră de cutare sau cutare boxeur cunoscut? De câte ori nu ni s'au cerut amănunte asupra cutărui campion, asupra felului său de a

(Urmare în pag. 7-a)

Puțină istorie FOOT-BALL IN...

1913 Echipamentul necesar footballului era că și inexistent. Toți se mulțumeau să aibe măcar o minge, fie ea și ruptă, ca să joace...

Elevul Barbu Grăjdănescu avea pe atunci o minge de football primită cadou și în dragostea sa pentru cluv i-a dăruit-o. Faptul a produs val de bucurie în rândul colegilor, cari — drept recunoștință — i-au oferit vice-președinția clubului...

La 1 Iunie a luat ființă clubul românesc F. C. Coltea, din inițiativa elevilor: Ostroschi, B. Grăjdănescu, Poliegni, D. Secăreanu, Plopeanu, Aurel și Ion Pavel, Roman, etc.

Noul club a obținut afilierea la 1 August.

1914 D-l D. Secăreanu a demisionat din clubul Coltea:

„Vă rog să mă considerați ca demisionat din Societatea dvs. pe ziua de 10 Mai 1914.

„Cauze sunt destule și nu o să enumăr decât două, care cred că sunt destul de suficiente pentru a înlesni demisia mea:

1. Nu pot juca pentrucă nu sunt liber de acasă și apoi că fiind vara trebue să scot limba de un cot (când joc, bineînțeles).

2. Ne mai având surse de plătit cotizația și ne venind la antrenament.

„Așa dar, d-le Președinte, vă rog a primi demisia cu onorurile cuvenite deoarece vă scăpați de un jucător incapabil“.

„Onor clubului Coltea.

„Prin aceasta vă propunem pe d. Willy ca arbitru la jocul celor două echipe ale noatre de a doua, care va avea loc Duminică 14/27 crt. 1914, cu care propunere sperăm că veți fi înțeles. In caz contrar vă rugăm a ne propune un altul“.

Iată un comun acord acum 29 de ani.

1915 Apare o nouă grupare: Teiul, care afiliază în primăvara acestui an, însă sub numele de Tricolorul- cu: I. Moldoveanu, Radu Sinezie, Dinică Georgescu, Savu Mares, etc., etc.

Campionatul pe anul 1914—1915 a fost cucerit de clubul Româno-Americana.

1916 Gruparea Colentina a constat matchul cu Coltea pe motiv că Lt, Davila Teodor a jucat pentru Coltea ne fiind înscris la timp în acest club.

Contestatia a fost respinsă și rezultatul de 1-1 omologat.

In August a început războiul și încetează orice activitate sportivă. Jucătorii pleacă pe front, iar terenurile rămân pustii până în 1918.

8 Februarie 1915...

Sau primul caz de profesionism în footballul românesc, pornit din dorință de transformare

La noi, astăzi mai mult ca oricând, problema amatorismului și profesionismului agită și preocupă grupările sportive. O problemă care se pune cu atât mai mult cu cât sportul românesc se găsește la un punct crucial, când trebue să se decidă pentru una sau alta, pentru amatorism sau profesionism. Și în momentul în care se va adopta una din cele două soluții, drumul spre realizări solide și trainice va fi liber.

In special în football este necesară o hotărîre definitivă, ca fiind sportul cel mai popular, cu răspândirea cea mai strânsă și a cărui organizare și desvoltare este în funcție de regimul care i se impunea.

Profesionismul la noi

Nu este însă o poblemă de dată recentă aceia a profesionismului, și toți vor fi de acord cu noi.

Sub diverse forme, profesionismul a apărut la noi cu mulți ani în urmă de prin 1926. Vorbim de o formă mai pronunțată a acestui regim. Odată cu Chinezul, marele Chinezul, Juventus (fost Romcomit) și atâtea alte cluburi de glorie ale footballului românesc.

In mod hotărît însă, problema profesionismului s'a pus prin 1931-32 când a și apărut prima echipă profesionistă, Ripensia.

Conducerea fooballului însă, n'a adoptat forma precisă, profesionismul, ci o variantă — copie după străinătate, — așa numitul statut italian, în care jucătorii nu erau declarați profesioniști, dar aveam contacte cu grupările și erau salariați.

Statutul italian a trăit destul la noi și — în general — a dat rezultate. In anul 1941-1942 însă, a fost abolit și

8 Februarie 1915

Toate acestea sunt fape cunoscute. Nu, garantăm însă, că toți sportivii de astăzi le cunosc. Cei mulți sunt noui veniți în football și este firesc să nu cunoască faze ale evoluției. Nu au trăit în mod continuu în viața footbalistică.

De aceea nu ne miră că nu știu că primul caz de profesionism s'a produs la noi în timpuri pe care — foarte puțini le bănuesc: în epoca eroică a footballului, la începutul lui, în anul 1915 Februarie 8.

(Urmare în pag. IV)

Numărul viitor al ziarului nostru apare Luni 27 Decembrie (a treia zi de Crăciun).

COCKTAIL SPORTIV

Oroarea de public

MENTZEL, celebritatea cehă a tennisului, juca la Brisbane, în Australia. Costumul său (pantalon scurți) era primul caz bizar și publicul începu să-și bată joc de el.

Necăjit, Mentzel, în cursul matchului nu găsi nimic mai bun de făcut decât să strige spectatorilor:

— „Nu sunteți decât niște canibali!“

Cova mai târziu, când fu întrebat care e cel mai bun public, el răspunse:

— „Bineînțeles, publicul francez“.

— Pentruce?

— „Pentrucă nu vine să mă vadă“

Confratele Gauthier — Chaumet

...era un excelent boxeur amator de categorie „cocoș“ când a cucerit campionatul orașului Anjou...

La câteva luni după aceasta, un lucrător a debarcat la Angers. Iubea boxul și dânsul și s'a înscris la clubul unde boxa Gauthier-Chaumet. Micul uvrier era de categoria „muscă“. Chaumet povestește:

„I-am oferit, natural, ocazia să ne arate ce știe, și cum acesta era de greutatea muscă și-l dominam cu un cap, i-am dat fără teamă replica.

Aceasta dură... nu aș petua să vă spun cât... căci nu m'am deșteptat decât sub un violent duș rece. Invitatul meu, dintr'un prim crochet, mă pusese k. o....“

Lecția i-a priit însă, deoarece Gauthier-Chaumet s'a consacrat de îndată... criticei sportive.

Federațiile au pedepsit întotdeauna...

...jucătorii cari au avut curajul sinceritățiî unui adevăr neplăcut, nu numai la noi ci și aiurea.

Când un jucător a publicat într'un ziar operile sale a avut de suferit ca un martir...

Jucătorul de tennis Turnbull, în timp ce era în drum spre Europa, a fost suspendat penru a fi scris un articol într'un jurnal. Chestionat de către juriul federal, tânărul jucător amator a răspuns cu o candoare angelică:

„N'am scris eu aricolul acela, ci... Perry. Eu n'am făcut decât să-l plagiez“

Și adăogă:

„Condamnați-mă pentru plagiat dacă vreți, dar nu mă suspendați!“